

lijk niet gedacht, dat zij ooit in een museum zorgvuldig bewaard zouden worden, maar ze achteloos in zijn schetsboeken gelaten; het zijn dan ook allerminst kunstwerken, vooral bij vergelijking met de origineelen, maar het leert ons, dat het niet altijd doodend behoeft te zijn voor een jong talent, om zich in bewondering over te geven aan mooie voorbeelden.

Het werk van Jan Weissenbruch heeft wel nooit de grootheid en de kracht gekregen die zijn neef J. H. in latere jaren kon ontwikkelen, maar vooral uit zijn gave prentjes (etsen en litho's) blijkt dat hij door het copieëeren niet zijn onbevangenheid en liefde voor de natuur heeft verloren.

S. MOULIJN

DE PORTUGEESCHE FOLKLORE DANSERS RUTH EN FRANCIS GRAÇA

In de meeste landen van Europa is alle volkskunst aan het uitsterven. Het edele handwerk werd door fabrieksartikelen vervangen, zangen en dansen door jazz en rumba en zelfs de typische dorpsfeesten en processies worden van jaar tot jaar met minder luister gevierd. De nivelleerende invloed van onze beschaving dringt langzaam maar zeker tot in de verste uithoeken door en in de provincie zijn het nog slechts de ouden van dagen, die de drachten en gebruiken der voorvaderen in eere houden, misschien als een der laatste generaties in onze „verlichte” eeuw.

Als natuurlijke reactie op deze minachting van het volk voor wat uit hun midden is voortgekomen, vinden wij een herleving van de belangstelling bij de intellectueelen van alle landen voor dit nationale goed, waarop vele kunstenaars zich door de eeuwen heen geïnspireerd hebben. Soms is men zelfs wat te ver gegaan, zooals bijvoorbeeld in Engeland, waar de „National Folklore Society” een herleving wilde dwingen. Oude dansen en zangen werden aan amateurs bijgebracht, die vaak meer goeden wil dan aanleg hadden en in de meeste gevallen juist dat spontane misten, dat het kenmerk van alle volkskunst zijn moet.

Daartegenover staat, dat vele van deze vereenigingen goed werk hebben verricht als conservatoren en in documenten zoowel als op filmband en grammofoonplaat de erfenis uit vroeger eeuwen hebben vastgelegd. Wij denken hier aan een man als Maëstro Mataz, van de Catalaansche vereeniging voor volkskunst, die niet minder dan driehonderd verschillende vormen van de Sardana, den gewestelijken dans, heeft weten op te sporen.

In Portugal had men tot nu toe nog niets in dien geest ondernomen en het is te danken aan het particuliere initiatief van den jongen danser Francis Graça, die de verschillende inheemsche dansvormen in zijn repertoire heeft opgenomen, dat deze ook in dit land snel verdwijnende dansvormen aan de vergetelheid zullen ontsnappen.